

PARTICULIER INITIATIEF...

"Thans fl. 4.50." Triomphantelijk staat het bordje met het opschrift naast het kleine bloemkooltje bij onzen groenteboer. Een dag geleden kostte het kooltje fl. 8.--. Rhabarber, sla, spinazie, andijvie, asperges, etc., kostelijk voedsel, dat we al lang vergeten waren, ligt achter de etalages der groentewinkels. De inhalige Duitsers kunnen niet meer exporteren. Vijf jaar lang hebben zij de schuld gehad. Nu zijn de winkels weer vol. Hoera, dachten wij, toen de Veluwe en de Afsluitdijk bezet werden door de geallieerden. De export is nu onmogelijk, nu kunnen we ons eens tegoed doen aan de vitaminen, die wij zo dringend nodig hebben, en die verbouwd worden in de weelderige tuinderijen van het Westland. Maar we hebben weer pech! De aanvoer is vrij. De handel in warmeezen-gewassen is geheel overgelaten aan het particulier initiatief. Vraag en aanbod beheersen de markt. De tuinder en groenteboer zijn officiële zwart-handelaren geworden. Nu verdienen ze meer dan ze ooit durfden dromen, toen ze niet officieel zwart-handelden.

Particulier initiatief noemt men dat!

Er zijn meer mooie namen uitgevonden voor roof op grote schaal. We denken aan de woorden: "In beslag nemen", "voederen", "devaluatie", "inflatie", "deflatie". Maar met dat al verschijnt op de tafel van den arbeider, naast zijn éne aardappel per dag, geen bordvol met vitaminerijke groente. Ingenieur Louwes, secretaris-generaal van het departement voor de voedselvoorziening in oorlogstijd heeft besloten, dat de aanvoer en de handel van de groenten aan het particulier initiatief

overgelaten moeten worden. Dan zorgt men wel, dat er groenten op de markt aangevoerd worden. En wie zal dit betalen, zoete lieve Gerritje...? We moeten het wel hebben van ingenieurs!

De officiële motivering is de volgende: "De aanvoer uit het Westland was niet officieel te regelen. Het aankoop-bureau elders zat verleden jaar al met de handen in het haar. Nu het transportwezen kapot is, zien we geen kans groenten van het Westland naar Amsterdam te krijgen. Dus laten we de groente-aanvoer en handel aan het particulier initiatief over. "Dan zorgt men wel, dat er groenten aan de markt komen.

Wie nu denkt, dat, door de norm van vraag en aanbod, de prijzen straks zullen dalen, heeft dat mis. De kas-groenten zijn haast op. De groenten van de koude grond zullen, ondanks het zonnige weer, nog wel enige weken op zich laten wachten. Dat noemt men de komkommer-tijd....! En het particulier initiatief doet de rest wel. Nu er de arbeider geen groenten ondanks de overvloed en het feit, dat de etalages er zo aantrekkelijk uitzien. Liever gooit men de groenten, bij gebrek aan koopkracht weg, dan dat men ze tegen redelijke prijs aan de hongerende arbeiders verstrekt.

Dat noemt men prijzen-politiek. Weer zo'n mooi woord!

Straks, in de komkommer-tijd en ondanks het feit, dat de Duitsers ons nu niet leegton, is groenten voor de arbeiders helemaal "taboe". Want het particulier initiatief (lees: kapitalisme) beheerst ook de levensmiddelenpositie.

KAMERADEN!!
Er moet geld komen voor
het
PERSFONDS

Maandschrift "SPARTACUS"
verschijnt
de 15e van iedere maand.

GIJ MOET STEEDS ZO HANDELEN EN SPREKEN, DAT HET KLASSEBENUSTZIJN
DER ARBEIDERS ERDOOR WORDT OPGEWerkt EN VERSTERKT.

SPARTACUS

Weekblad van de Communistenbond "SPARTACUS".

1 mei-Nummer. ALTIJDE BERICHTEN

De tweede wereldoorlog, in Europa, is geëindigd.

het Duitse en het Italiaanse fascisme zijn ineens estort. En de balans van deze ineenstorting is een verwoest Europa. Millioenen mensen liggen begraven onder de puinhopen, die eens steden en dorpen waren. Niemand kan het getal der mensen schatten, die hun leven moesten laten, en niemand kan het leed afmeten, dat honderden miljoenen in alle landen der aarde werd aangedaan.

Wij kunnen nog nauwelijks beseffen, dat de massamoord ten einde is, dat de commanderende leiders van het fascistische imperialisme gevallen zijn. Nog minder kunnen we te rypen, waarom dit alles geschied is, wat ram bijna zes jaar lang mensen elkaar op de geraffineerdste wijze hebben uitgerooid, we rom niet slechts de woon- en werkplaatsen der mensen in vuur en rook moesten opgaan, doch ook de akkers, de bosem, waaruit alle leven spruit, verbrand of overstroemd werden, zodat ze geen vrucht meer dragen kan voor de hongerende mensen. Waarom dit alles? Waarom deze waan?

Op de eerste Mei 1941 verscheen in Nederland, in de Duitse en Hollandse taal, het Mei-manifest der revolutionnaire socialisten, de Mei-oproep van "Spartacus". Het was de stem in de woestijn.

Rondom ransde de oorlogsfurie, rondom folterde en moordde het Duitse fascisme in alle landen van dit continent. Rondom sloeg een golf van gloeiende haat over de gehele aarde, haat tegen het fascisme, haat tegen zijn beulen. Millioenen vielen als offer.

En op deze eerste Mei 1941, riep "Spartacus" in de Duitse en Hollandse taal op tot de oorlog tegen de imperialistische oorlog, tot vrede tussen de arbeiders, tot het neerwerpen van de kapitaalsdictatuur, tot opbouw van het Socialisme. Zijn stem was nog zwak. Maar zij werd toch gehoord. Zij werd gehoord, niet slechts door hen, die zich niet hadden laten verblinden door de schijn, door het chauvinisme, niet slechts door hen, die trouw gebleven waren aan de idealen der internationale arbeidersbeweging. Deze stem in de woestijn werd ook gehoord door de fascistische beulen.

En deze eerste en toen nog enig, die op de eerste Meidag van 1941 hun revolutionnaire plicht verbulden, werden op

13 April 1942 doodgeschoten.

Op de eerste Mei 1945 wenit "Spartacus" zich tot alle arbeiders, met de oproep, zich hun verantwoordelijkheid voor de geschiedenis bewust te worden.

Zal na dit einde met verschrikking een verschrikking zonder einde komen?

Zal opnieuw alle menselijke scheppingskracht, alle menselijke genie, alle menselijke uitvinding, de voorbereiding en de voortzetting van de oorlog dienen?

Zal een wederopbouw plaatsvinden onder de macht en naar de wil van de kapitalistische heren dezer aarde, om deze aarde, die ruimte biedt voor allen, opnieuw te verscheuren?

Of zullen eindelijk de rijkdommen dezer wereld werkelijk de menselijke welvaart dienen, en niet de ondergang, niet de onderwerping van de overweldigende meerderheid onder het commando der uitbuiting?

Groot is de verantwoordelijkheid der arbeidersklasse. Want het gaat niet alleen om het proletariaat. Het gaat om alle mensen, die arbeiden en lijden. Het gaat om de mensen, welke taal zij ook spreken, en welke kleur ook hun huid heeft. Het gaat om de gehele samenleving.

Wij leerden in de jaren van 1918 tot 1939 waarheen het voert, wanneer arbeiders tegen arbeiders worden opgeschit. Wij hebben geleerd, tot welke consequenties het moet voeren, wanneer de kapitaalsmacht in de angst gedreven, haar "democratisch" masker laat vallen. Wij hebben geleerd.

Op de eerste Mei van 1945 roepen wij de arbeidersklasse op, op de puinhopen van een vernielde wereld te strijden voor de democratische toekomst van de Arbeid. Overal, in de fabrieken en arbeidskampen, in de militaire en half-militaire eenheden, overal, waar arbeidende mensen bijeen zijn, moeten zij zich aansluiten voor het ene grote doel:

Alle macht aan de Arbeid!

Alle macht aan de arbeid, dat betekent, de wederopbouw van deze vernielde aarde voor de mensen, niet voor het ka-

pitaal - voor de bevrediging van hun behoeften, niet voor de winst - voor de vrede, en niet voor de oorlog.

Alle macht aan de arbeid, dat betekent, opbouw naar het plan van hen, die arbeiden, niet naar het plan der parasieten en hun bureaucraten en terroristen - naar de besluiten der producenten, der hand- en hoofdarbeiders, niet op commando der kapitalistische uitbuiting.

Alle macht aan de arbeid, dat betekent, boter inplaats van kanonnen - gezonde woningen inplaats van barakken en kazernes - menswaardige kleding inplaats van uniformen - vrijheid inplaats van arbeidsdienst en militaire drill.

Alle macht aan de arbeid, dat betekent, werkelijk teken inplaats van kunstmatige onwetendheid - een gelukkige jeugd inplaats van kanonnenvoer.

Millioenen wachten op ons. In de concentratiekampen, munitioneerswachten, miljoenen gedeporteerden op de terugkeer naar hun land. Aan ons ligt het, of zij

spoedig terugkeren, of zij brood en opbouwende arbeid vinden.

Aan ons ligt het ook, of de mensen in de overwonnen landen de stem der solidariteit horen door alle gebrul van de haat en van het chauvinisme heen.

Aan ons ligt het, of met de eerste mei 1945 een wederopbouw begint, waaraan de arbeiders van alle landen met gelijke rechten deelnemen. Zal ook ditmaal onze stem te zwak zijn?

Arbeiders in burger en in uniform, Nederlanders en Duitsers, begrijpt de verantwoordelijkheid, begrijpt de betekenis van de eerste Mei, als de dag van de internationale strijd voor recht en vrijheid, voor ware vooruitgang en echt geluk, voor alles, wat mensenaarde betekent.

PROLETARIËRS,

ALLER LANDEB.

VERENIGT U !!

Terstond na het einde van de bezetting verschijnt g e d r u k t :

"SPARTACUS"

Weekblad van de Communistenbond "Spartacus".

Een orgaan, gewijd aan de herleving en opbouw van een nieuwe zelfstandige arbeidersbeweging.

Een weekblad, dat de gedachten van internationalisme en klassenstrijd uitdraagt en het marxistisch denken in de uitgebreidste zin van het woord bevordert.

PRIJS: fl.- 0.15.

Gedrukte eerste nummer:

g r a t i s !

A b o n n e e r t U !!

SPARTACUS

Weekblad van de Communistenbond "SPARTACUS".

PROLETARIËRS ALLER LANDEB, VERENIGT U !

ACTUELE
BERICHTEN

Mei 1945.

POLITIEK OVERZICHT

In dagen van bijna onregelmatige spanning beloofde de arbeidersklasse en met haar alle andere lagen der bevolking, de eerste Meidag 1945, ieder wist, dat reeds de eerstvolgende uren het bericht kon brengen van het officiële einde van de oorlog in Europa. In werkelijkheid zijn wij in deze dagen getuigen van de doodstuipen van het fascistische imperialisme; in werkelijkheid is het einde van dat, wat men vroeger onder een oorlog verstond, reeds gekomen.

Elke oorlog, hoe wij welke gevoerd wordt onder inachtneming van de zgn. oorlogsregelen en -gebruiken, betekent de overweldiging van de grote meerderheid der menselijke samenleving; zij betekent het misbruiken van de geestelijke en lichamelijke krachten der mensen; zij betekent de vernietiging van alle leven en gezondheid; zij betekent de vernietiging van alle waarden voor dit e n d e doel: de instandhouding der kapitaaldictatuur, de instandhouding van de onderwerping van alle geestelijke en lichamelijke schepingskrachten onder het tyrannieke geweld van het kapitalistische systeem. Voor de kapitalistische wereld geldt de cynische regel: "De oorlog is de voortzetting van de politiek met andere middelen." En wij voegen aan deze, door de bourgeoisie zelf geformuleerde zin, nog toe: De oorlog was en is in de gehele klassengeschiedenis steeds het laatste middel der heersende klasse, om haar macht te vergroten en te behouden. En de duizenden en miljoenen, die op de slagvelden en in hun door vuur vernielde woonplaatsen hun leven moesten laten, stierven voor geen ander doel dan dit, dat hun lot- en klassegenoten nog verder het juk der onderdrukking en uitbuiting moesten dragen. Toen zij eindelijk tot bewustzijn van hun kracht en hun maatschappelijke taken zouden ontwaken.

Maar zelfs gemeten aan de maatstaven van zulke oorlogen, was en is dat, wat wij in de laatste dagen van deze oorlog beleefden het toepunt van wanzin. Met de bezetting van het grootste deel van Duitsland was de oorlog militair beslist, maar de kopstukken van het Duitse fascisme gaven de strijd niet op. In de tunnels van de ondergrond-baan van Berlijn, op de straten en daken lieten zij de miljoenen-

bevolking van deze stad verbloeden, wierpen zij een, tot het fanatieke toe, vergiftigde jooji in het razende vuur van kanonnen, machinegeweren en vlammenwerpers, teneinde hun vloekbeladen leven als terroristen van het Duitse imperialisme nog enige dagen of misschien slechts uren te rekken.

DE EERSTE MEIDAG 1945.

Wij weten nog niet, hoe het einde van de hoofdfiguren van het met bloed bevlakte Hitler-regime, dat in deze dagen heeft voltrokken of voltrekt, er uitzag of er uit zal zien. Wij kunnen ons voorstellen, hoe zij elkaar verraden en vermoord hebben, hoe elk ten koste van de anderen het eigen verspeelde leven toechte te redden of te rekken. We zien de heersende klasse er uit, wanneer zij haar spel heeft verloren, wanneer zij geen bloed meer vergieten kan, omdat de massa's zijn verbloed, omdat de de laatste kracht uit de mensen geperst hebben.

En zo hebben onze kameraden het vooruit gezien en voorspeld. Daarom, omdat zij het imperialistisch-kapitalistisch karakter van de oorlog, van de eerste, zowel als van de huidige tweede wereldoorlog doorzagen, hebben in alle landen van Europa mannen en vrouwen van de revolutionaire arbeidersbeweging waarschuwend hun stem verheven.

Wij herdenken op deze eerste Meidag de Spartacusstrijders van de eerste wereldoorlog, wij hebben de namen Karl Liebknecht en Rosa Luxemburg niet vergeten. Wij weten, dat, even als zij ook, in deze tweede wereldoorlog duizenden van onze Duitse klassegenoten zich tegen de imperialistische oorlog en tegen het fascistische verzet hebben en wegens hun trouw aan het proletarische internationalisme, aan de idealen van de communistische samenleving zijn vermoord, gefolterd en in de concentratiekampen levend begraven worden.

En, onze Duitse klassegenoten, het Duitse proletariaat, geldt in deze dagen, waarin de wereld in het vuur en bloed en in de waanzin van de chauvinistische haat dreigt onder te gaan, onze eerste Meidag groot der klassesolidariteit!

En op deze eerste Meidag denken wij de Meidag van 1941, waarop onze Hollandse Spartacus-werkers hun Manifest in de Duitse en Hollandse taal richtten aan de